

VERENIGING
» ORDE DER VERDRAAGZAMEN «

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - Gevestigd te 's-Gravenhage

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315 - Giro no. 468874 t.n.v. de "ODV", Den Haag

Zondagsgroep I
5 Maart 1961

Goedenmorgen vrienden.

Ja, ik hoor zo al dat u een klein beetje aangestoken bent door de lenteachtige sfeer buiten, maar mijn onderwerp van vanmorgen is nu niet direct helemaal lenteachtig. Ik hoop dat u me dat zult vergeven.

Misschien kan ik het best beginnen met het vertellen van een kleine gelijkenis. Ik zal haar wat moderniseren, dan is zij waarschijnlijk nog begrijpelijker en aardiger.

Er was eens een mens die meende dat al het goede uiteindelijk innerlijk beleefd moest worden en daarom trok hij zich terug, eerst in een dorp, toen in de eenzaamheid van een woud, uiteindelijk op een onbewoond eiland en ofschoon hij vele vreemde krachten vergaarde, won hij niet wat hij eigenlijk zocht, innerlijke rust. Toen besloot hij zijn kennis te gebruiken. Hij zond zijn geest uit naar de grote centrale van waaruit God de schepping regelt. In een grote grot gelegen achter de tijd vond hij het schakelbord waarop de gehele schepping stond uitgebeeld. Zo draaide hij een schakelaar om en er waren geen mensen meer in het dal. Nu, zo zei hij, zal ik rust hebben. Maar toen waren er de vogels, er waren de insecten, er was het ruisen van de zee en hij vond geen rust. Daarom zond hij zijn geest weer uit en hij draaide wederom een knop om en er waren geen dieren meer en geen planten. Toen was het stil en de zon brandde en de zee ruiste en de mens kon niet met zichzelf alleen zijn. Hij zond zijn geest weg en deze draaide een knop uit, waardoor er geen zee meer was en geen aarde, en eenzaam in het Al tussen de sterren in de nabijheid van de zon trachtte de mens vrede te vinden. Die vrede echter kon hij niet vinden, want de sterren trokken langs de hemel, de zon brandde en daarom zond hij zijn geest uit en hij doofde de zon en toen ook dit nog geen rust gaf, uiteindelijk ook de sterren. Nu, zo meende hij, zal ik vrede hebben en hij was in het eeuwige duister en alleen met zijn eigen angsten en hij verloor al zijn gaven.

Dat is een gelijkenis die in een ietwat andere vorm in Babylon eens verteld werd. Die gelijkenis wil de mensen iets duidelijk maken. Wanneer we mensen, dat we innerlijk bewust kunnen worden, dat we kunnen doordringen in de eeuwigheid door ons af te zonderen van de dingen, dan maken we vaak een heel grote fout. Want de kluizenaar haatte de mensen, omdat ze hem stoorden in plaats van te begrijpen dat hij slechts door de mensheid lief te hebben bovenal en die mensheid te dienen, rust had kunnen vinden. En hetzelfde gold voor al van de natuur dat hij probeerde uit te doven. Hij bleef alleen met zijn eigen angst, omdat hij al het andere had weggeworpen.

Zo nu gaat het met de mens die het innerlijk pad wil betreden en niet beseft dat in de schepping leven niet wil zeggen afzonderen of eenzaam gaan, maar daarentegen assimileren, in je opnemen, in je verwerken van de eeuwige rythmen, van de eeuwige krachten. Slechts wie het al in zich kent en één is met de mensen, met de zee, met de vogels, met de dieren en al wat erbij hoort, vindt uiteindelijk de grote vrede.

Hier begint dan eigenlijk onze les voor vandaag. Wij kunnen niet uitgaan van de sombere eenzaamheid. We kunnen zelfs niet uitgaan van een wereldverwerping of een wereld-ontwijking. We kunnen niet gaan zeggen als mens of als geest: Ik wil mij alleen richten tot een hogere wereld en een hogere sfeer. Altijd weer blijkt dat, wanneer we teveel verwerpen, overblijft een onnoemelijke eenzaamheid en heel vaak een demonische angst van onvolkomenheid. Zo moet er een weg bestaan voor de mens, die redelijk aanvaardbaar is, die innerlijk dezelfde krachten geeft, die de afzondering kan wekken en die toch hem de mogelijkheid laat in zijn eigen bestaan, geestelijk en stoffelijk, steeds verder te komen.

Vóór deze bijeenkomst heb ik over dit probleem willen nadenken en of- schoon ik misschien niet helemaal geslaagd ben, geloof ik toch wel enkele punten gevonden te hebben waar ik u op deze zondagmorgen aan mag herinneren. In de eerste plaats: Bedenk wel dat alles wat u in het leven gegeven wordt, u gegeven wordt om daardoor meer één te zijn met de dingen. Niet alleen met een mens of alleen met de natuur, nee, met alle dingen. Je moet a.h.w. inpassen in een cosmisch geheel. Er zijn cosmische rythmen, er is een eb en vloed van licht die door het Al gaat.

Dat licht bereikt ook uw wereld, bereikt uw wezen, het beïnvloedt u.

Er is een eb en vloed van kracht en deze beroert u evenzeer als alle andere dingen. Er zijn rythmen die van de planeten stammen, rythmen die uit uzelve voortkomen en deze totale symfonie van cosmische rythmen zult u in uzelf moeten dragen en verwerken en begrijpen.

Om redelijk te leven en gelijktijdig geestelijk te stijgen, zijn daarom o.m. de volgende dingen nodig. In de eerste plaats: Verwerp niets, verzet je tegen niets, maar zoek datgene wat voor jou waardevol is en zoek dat alleen wanneer die waarde innerlijk en uiterlijk wordt beseft. In de tweede plaats: Begrijp dat alles zijn tijd heeft. Er zijn ogenblikken, dat u God kunt benaderen. Er zijn ook ogenblikken dat u alleen in uzelf besloten zult zijn. Gebruik elk ogenblik voor die taak, waarvoor het bestemd is. Beseft zeer goed dat vandaag misschien de cosmos dwingt tot zaken doen en morgen tot luieren. Begrijp, dat alle dingen rond u, u vragen om mee te spreken in diezelfde harmonie, in diezelfde rythmus. Kunt u in dit rythme uzelf inpassen, zo vindt u voortdurend grotere geestelijke kracht, voortdurend groter geestelijk bewustzijn en daarnaast steeds groter stoffelijke bereiking en ook stoffelijke vrede.

Tracht nimmer meester te zijn van de wereld en beperk je meesterschap over jezelf tot je intentie. Wanneer je meester wilt zijn van de wereld, word je slaaf van al hetgeen je meent te beheersen. Dit heeft geen zin, het belast je overmatig zwaar en het wordt maar een voortdurend zwoegen en sloven zonder dat er iets uit voortkomt. Probeer ook niet jezelf helemaal meester te zijn. Het klinkt misschien een beetje vreemd als ik dat zeg, omdat elke mens overtuigd is dat juist het meester zijn over jezelf, het meest belangrijke is. Maar u bent geen meester over uzelf en u kunt het niet worden, zolang u deel uitmaakt van de cosmos waarin u leeft, van de wereld waarin u bestaat, zolang u deel uitmaakt van een sfeer waarin meer wezens bestaan en leven dan uzelf. Dan zult u voortdurend mee bewogen worden door hun rythme, door hun leven. Dan is er de harteklop van de cosmos zelve, die u voortstuwt.

U kunt geen meester zijn over alle dingen, maar over uw intentie wel, uw instelling, als ik het zo eens mag noemen. Wat je ook doet, probeer het steeds te doen met een soort blijmoedigheid. Doe het steeds met de bedoeling om goed te doen. Houd je alleen aan die intentie, verder kun je niets bepalen. Maar als die intentie steeds gericht is ten goede voor jezelf, voor de wereld, voor de geest, voor God, dan heb je voldaan aan elke eis die gesteld kan worden.

Houd je niet teveel bezig met het verleden. Logisch, dat wat voorbij is, is in u gevormd; het heeft een vaste inhoud gegeven aan uw wezen, het heeft bepaald wat u vandaag zult zijn. Maar wat voorbij is, is voorbij. Je kunt geen intentie meer veranderen uit het verleden en geen handeling en geen gedachte. Je kunt de tijd niet terugnemen. Je kunt alleen in jezelf zorgen, dat er een evenwicht blijft.

Houd je niet bezig met het verleden. Baseer je vooral op vandaag, wat er vandaag mogelijk is, wat je vandaag kunt doen. Dan blijft er steeds weer de vreugde van het nieuwe avontuur in het leven. En als ik zo zeg avontuur, dan moet u daarbij niet denken aan de goedkope romantiek, die op aarde weleens als avontuur wordt uitgegeven. Nee, het avontuur van een voortdurend nieuw ontmoeten van mogelijkheden, een nieuw vinden van gedachten, een nieuw vinden van krachten en ideeën. Uw hele wezen zal, zo het in harmonie is met de schepping, op elk ogenblik weer iets nieuws in zichzelf ontdekken, iets nieuws uit de wereld ervaren. Voortdurend weer zal het onverwachte u leren beter, gelukkiger, prettiger te bestaan.

Houdt u niet teveel bezig met de toekomst. Toekomst kunt u niet overzien. Natuurlijk: er zijn verantwoordelijkheden, dat weten we. Een verantwoordelijkheid voor de toekomst ligt in het heden en moet ook vandaag overwogen worden. Maar grijp niet verder dan je zien kunt. Begrijp zeer wel, dat zo er vandaag een zorg is over de toekomst die niet opgelost kan worden, zij niet behoort tot hetgeen vandaag uw krachten mag verteren. Maak u geen zorg over een geestelijke wereld waarvan u geen besef hebt, van een geestelijke taak waarvan u niet eens precies weet hoe u ze zou moeten volbrengen. Maak u zorg over datgene wat u kunt.

Houdt u vandaag bezig met vandaag. Wie niet te ver in de toekomst grijpt maar in het heden bouwt aan volmaaktheid, zal vinden dat de toekomst hem antwoordt in harmonie, in bereiking, in vrede en vooral wel in een steeds groter besef, waardoor je geestelijk meer één kunt zijn met de schepping.

Denk ook niet teveel na over vragen van leven en dood. Leven en dood zijn één en hetzelfde. Wanneer je bestaat in wat de mens dood noemt, leef je voor jezelf pas intens. Zodra je tot het stoffelijk leven terugkeert, zo meen je dat het beëindigen van deze gebondenheid, dood zal zijn. Leven is steeds een toestand waarin ik me nu bevind, dood is de verandering ervan die ik niet kan overzien. Houdt u daarmee niet bezig. Bestaat. Als je goed bestaat, prettig bestaat, kun je toch niet meer verlangen?

Natuurlijk komt nu de grote vraag: Wat moeten wij dan doen om esoterisch bewust te worden, Want als we nu allemaal Gods water over Gods akker laten lopen.... Maar dat heb ik ook niet gezegd. De bedoeling is dit: U bent één geheel, stof en geest, altijd. U kunt niet ontkomen aan een enkel deel van uw eigen wezen, noch aan een enkele verbinding die er tussen u en de cosmos bestaat. Accepteer dat dan en probeer niet te ontwijken of te ontkomen. Integendeel: leef nu, maar leef met je hele wezen.

En wat is esoterie? Esoterie is het ontdekken van het innerlijk ik, nietwaar? Het kennen van het super-ego, het grotere zelf, het opgaan in God en wat je meer voor mooie namen daarvoor hebt. Wat is opgaan in de harmonie van de totale schepping anders dan bewustworden van jezelf? Wat is het anders dan het erkennen van God? Er zijn mensen die menen dat je God moet determineren als één of andere zonderlinge plant, voordat je met God één kunt zijn. Geloof me, het is beter om God te beleven, zoals een bloem de zon beleeft en dan vanuit dit beleven tot een waarderen, een gebruiken en op den duur misschien een beseffen te komen.

Er zijn grote geestelijke leraren geweest op deze wereld, die elk voor zich een leer hebben neergelegd in geschriften, in overleveringen, en die de mensheid ook nu nog tot basis van hun denken dienen. Maar laat ons dan eens even nagaan wat dezen zeggen over het eenvoudige leven in de natuur, dat leven waar u dan zover boven staat. "Zie de liliën des velds, zij spinnen en ze weven niet en toch zijn ze gekleed schoner dan Salomo in al zijn heerlijkheid." Zal de lilië dat beseffen? Neen, de lilië weet het niet, maar ze leeft en haar leven is schoonheid in haar volledige aanvaarding van het zijn. Of wilt u een ander citaat? Een citaat van de Boeddha? "Ziet de dieren des velds. Zij leven in het ogenblik. Zij vrezen noch de bittere noch het lichte. Zij kennen geen begeerten, geen angsten buiten hun eigen wezen en toch zijn zij in zich vaak dichter bij de oneindigheid dan de mens met zijn veelkleurige gedachten."

Het is waar. Je kunt met je denken te ver gaan, vooral als mens en daardoor jezelf absoluut onbruikbaar maken eigenlijk voor elke cosmische bereiking.

Of moeten we misschien gaan naar de nieuwe wereldleraars, die heeft er ook het zijne over te zeggen. Wat zegt hij tegen zijn mensen? Hij zegt: "Wanneer u zoudt leren niet teveel te spreken over de wet en de openbaring, de profeet en de wil Gods, maar te leven alsof God met u is en de profeet uw schreden leidt, hoe gelukkig zoudt gij zijn." M.a.w. waarom maken jullie je zo druk? Waarom proberen jullie te bepalen wat er moet gaan gebeuren? Dat heeft geen zin.

Als u dat eerste gedeelte van mijn betoogje hebt begrepen, dan zult u wel begrijpen dat er in de wereld eigenlijk reden genoeg is tot blijmoedigheid, tot geluk, wanneer je maar-en dat is het belangrijke punt-kunt aanvaarden wat er is. Wanneer je niet probeert om de dingen te veranderen, zoals jij ze zoudt willen hebben. In zekere zin is die leer er altijd één van berusting dus, maar tevens van een in jezelf steeds het goede willen op elk ogenblik dat dit willen ook maar betekenis of inhoud kan hebben. En dan kom je van daaruit vanzelf tot het tweede en naar ik meen voor vandaag belangrijkste deel van mijn lesje.

Waarde vrienden, hoe vaak bent u bedroefd? Hoe vaak hebt u zorgen? Hoe vaak hebt u het idee dat u eigenlijk die hele wereld door elkaar zoudt willen schudden? Nu, laten we dat aantal keren maar niet tellen, het is een korte zondagmorgen vandaag. Elke keer wanneer wij ons verzetten tegen de wereld, dus buiten onze eigen bekwaamheid en mogelijkheden om ressentementen hebben, omdat het niet gaat zoals we willen, dan scheppen we voor onszelf een onnoemelijke verzwarende van lot. We hebben weleens het idee, en vooral in de menselijke wereld komt dat heel vaak voor, dat wij het nu maar zijn, wij zullen dat nu eens even flink bepalen en als we nu maar zus doen en zo doen, dan komt het best in orde. Maar het komt niet in orde en wij kunnen zo niet bepalen wat er in anderen leeft. Wij kunnen niet bepalen wat de cosmische richtlijnen zijn. Wij kunnen vanuit ons beste weten het beste doen, natuurlijk, maar daarmee staat het stil. Wij hebben niet de mogelijkheid zelfs maar om iets aan de wereld te veranderen en vaak zelfs aan onszelf, omdat deze dingen buiten het bereik van onze wil, ons bewustzijn, onze innerlijke kracht of onze stoffelijke vermogens liggen.

Aanvaarding is hier de eerste regel. Aanvaardt alles wat onvermijdelijk is en buiten uw beheersing. Volbreng slechts datgene wat binnen uw wilskracht, uw stoffelijk vermogen ligt, zo goed ge kunt. Volsta daarmee. Wanneer dat het geval is, dan is er in u niet het verzet tegen de wereld, maar dan is er dus ook niet het verzet van de wereld tegen u. Want alles berust op een wisselwerking. Het is niet zo dat u de wereld op zijn plaats kunt gaan zetten, zonder dat die wereld op een gegeven ogenblik terug slaat en u op uw plaats zet. U kunt niet proberen om het leven van andere mensen te regeren, zonder dat uw eigen leven geregeerd wordt. U kunt de wereld niet haten, zonder dat de wereld u haat. U kunt u niet aan de wereld onttrekken, zonder dat de wereld zich ook aan u onttrekt en u hebt die wereld nodig. Er is een voortdurende wisselwerking een evenwicht. Wat je bent tegenover die wereld is die wereld tegenover jou. Als mens merk je dat niet. Ze noemen dat weleens een stapel-effect, een cumulatief effect, want het zijn allemaal kleinigheden. Je hebt je uiteindelijk een klein beetje aan die wereld onttrokken en je hebt een beetje zus en een beetje zo gedaan en je hebt die wereld een beetje gehaat. En al die dingen samen, daar heb je eigenlijk heel weinig van terug gemerkt. Tot dat op een ogenblik te ver gaat, te groot, te zwaar wordt, en dan krijg je ineens die totale last te dragen. Dan wordt je een evenwicht teruggegeven, maar meestal niet op een manier, die je aanvaardbaar of prettig vindt. Kun je het aanvaarden, goed, dan ontstaat er hernieuwd een evenwicht tussen jou en de cosmos, dan ben je opnieuw geestelijk vrij, dan vind je nieuwe kracht, nieuwe inhoud, nieuw leven. Dan betekenen je voor jezelf en voor de wereld wederom een harmonisch element.

Maar in 9 van de 10 gevallen, verzet je je ertegen. U kent die beroemde uitroep wel hè: "Waarom moet dat nu juist mij gebeuren?" Ja, om de dood eenvoudige reden, dat u door uw eigen leven en denken een langere tijd spanningen hebt gewekt tussen uw wezen en de wereld en deze tot ontlading kwamen en hoe verder u gaat met u ertegen te verzetten, hoe intenser en hoe sterker dit aspect, deze tegenstelling, dus mens-wereld, zal worden. Hoe intenser de krachten

van het Al, waartegen u zich richt, zich tegen u richten en u bent nooit zo sterk als de krachten van het Al.

Als je nu begint met dat eens goed te begrijpen. Er is een evenwicht. Dat wat u bent voor de wereld volgens uw eigen weten en wezen, wat u geweest bent en wat u zijn zult, dat wordt door de wereld teruggegeven. Er is niets in het leven, wat u kunt doen of nalaten, zonder dat de wereld daarop een antwoord geeft. Het grote verschil is natuurlijk dat een mens die uiteindelijk in een korte tijd bestaat, gewend is ogenblik na ogenblik iets te doen. Vandaag doe je iets goeds, morgen doe je iets kwaads. En je denkt zo, nu ja de wereld geeft op al die dingen afzonderlijk antwoord, maar dat is nu juist weer niet waar.

Je zoudt het het beste zo kunnen zeggen: Elke keer wanneer je met die wereld in conflict komt of voor die wereld iets doet, dan verplaats je een gewicht. De richting waarin je streeft, bepaalt waar dat gewicht komt te liggen. Het is altijd op een helling, je staat altijd zelf beneden. Wanneer dat gewicht hoog genoeg is gekomen en in een richting die dus het resultaat is van alles, een beetje links naar boven, een beetje rechts naar boven, dan heb je als eindresultaat een richting die uit differente toestanden en daden is ontstaan.

En nu komt de laatste waarschijnlijk onbelangrijke of kleine tegenstelling, waardoor het gewicht aan het rollen gaat. Als het gewicht rolt, wordt het een lawine. U weet: een lawine kan ^{met} staan met een enkel kiezelsteentje en kan toch een heel dorp bedelven. Zo gaat het met u. Wat u daar dan zelf dus als het ware in spanningen naar boven hebt gebracht, ontlaadt zich met een minimum aan kracht, maar het brengt een reeks gevolgen mee waarvan je zoudt zeggen: "Ja maar God, heb ik dat nu werkelijk verdiend?" Toch, want u hebt zelf deze werking van oorzaak en gevolg dus aan de gang gebracht. U heeft geen recht om zich daartegen te verzetten, u moet het accepteren.

Aanvaardt u het, dan kunt u zich ervan bevrijden. Iemand die onder een lawine begraven is en de lawine de berg op wil duwen, speelt het nooit klaar. Iemand die zich eruit graaft en er het beste van maakt, komt er meestal nogal redelijk van af.

Zo is het nu dus met deze oorzaak-en-gevolg-werking. Voor je persoonlijk denken en leven is dat nu nog niet zo erg, wanneer dat ook niet geestelijke gevolgen heeft. Laat ik daarom proberen om nog even een voorbeeld te geven. U hebt stoffelijk, laten we zeggen een dertig of veertig jaar van uw leven, geluk gehad. U had de wind mee, het ging allemaal goed. En nu ineens: daar breekt een lawine los, want u hebt steeds hier wat teveel van een ander geprofiteerd en daar bent u misschien weer goed geweest. Dat alles tezamen heeft toch een spanning opgebouwd en alles waarmee u de wereld a.h.w. van u hebt afgestoten, dat komt nu terug. Nu gaat u niet alleen reageren, dat is logisch, met stoffelijk denken en met stoffelijke handelingen. Een mens bokst niet alleen tegen de tegenslag, hij is er verbitterd over, hij brengt zijn gedachten aan de gang. Die gedachten worden negatief. Die negatieve gedachten worden emoties, die emoties gaan de geest aantasten en de geest schept tussen zich en haar eigen wereld een tegenstelling.

Zo komt dan die geest zonder dat ze haar eigen wezen verliest, of haar eigen bewustzijn, in een zo grote tegenstelling te staan tot de geestelijke wereld, dat ook deze bedolven wordt. En ja, dan spreken ze van het duister en van hel en weet ik wat nog meer. In feite alleen oorzaak en gevolg.

Nu, ik zou zeggen laten we daar eerst even de conclusie uit trekken. Om als mens geestelijk goed en stoffelijk zo goed mogelijk te leven, is het noodzakelijk zo weinig mogelijk negatieve, dus spanningwekkende daden en gedachten uit te zenden. Hoe meer wij positief zijn, hoe positiever de wereld antwoorden zal, hoe positiever ons geestelijk leven zal zijn. Beoordeel nooit je eigen daden en handelingen vanuit je eigen standpunt. Besef zeer wel, dat niet geldt of je goed doet of verkeerd doet, maar of je in harmonie bent met de cosmos of in tegenspraak met de cosmos en dat is heel iets anders.

Leef daarom zo harmonisch, zo gelukkig als je maar kunt. Vrees niets. Op het ogenblik dat je vreest, ga je haten en verwerpen.

Wees nooit bang, nergens voor, ook niet als mens voor pijn, voor ellende, voor verlies of voor eenzaamheid. Wees niet bang hiervoor. Zolang je niet vreest, zal dat wat je vreest zich ook werkelijk niet vertonen in een overweldigende vorm, dan kun je het ermee klaar spelen, dan is er altijd een cosmische harmonie, die je steunt om verder te gaan.

Streef nooit alleen geestelijk. Hoe meer je alleen geestelijk streeft, hoe onevenwichtiger de zaak in de stof wordt en hoe groter de klappen die je in de stof krijgt met daaruit volgend weer ressentimenten die weer spanningen in de geest wekken. Baseer je in je hele leven op deze vraag: Hoe kan ik zo gelukkig mogelijk zijn, zonder ooit een ander ongelukkig te maken? Hoe kan ik zoveel mogelijk vreugde, licht, geluk en vrede rond me verspreiden, zonder daardoor zelve mijn harmonie met God en de wereld te verliezen? Als u daar een antwoord op kunt vinden, dan heeft u het antwoord gevonden voor het volmaakte leven en dat is dan het tweede deel van mijn betoog.

Alle goede dingen bestaan in drieën en nu wil ik niet zeggen dat mijn betoog goed is, maar ik zou er toch wel graag een derde deel aan willen toevoegen.

Wanneer we het zo hebben over die spanningen, over evenwicht, over oorzaak en gevolg, over harmonie en disharmonie, dan moeten we ook denken aan de werkingen die er bestaan tussen geest en wereld, want ook hier is een kwestie van spanningen en ook vaak van harmonie, van samengaan. Alles wat van sfeer tot sfeer uitgewisseld wordt, berust op het volgende principe: Alles wat in de lage sfeer impliceert aanvaarding plus verlangen, wordt vanuit de hogere sfeer beantwoord en wel zover als in die hogere sfeer harmonische krachten bestaan. Alles wat in de lagere wereld als aanklacht of beschuldiging, als verwerping naar een hogere sfeer wordt uitgezonden, ontmoet een kracht die bedoeld is tot reiniging vanuit die sfeer, maar die in de stof vaak een vernietigende werking kan hebben, de lagere sfeer dus altijd zich demonisch openbaart.

De verhoudingen tussen de geest en de stof b.v. zijn niet gebaseerd, zoals de mensen denken, op het ingrijpen van engelen, goede en lichte geesten, en demonen, hele boze, zware jongens uit de geest, maar eerder op harmonisch of niet harmonisch zijn van de mens met de geest. Kijk eens, zolang als u met uw werken, met uw verlangen, uw denken, uw begeren, uw streven, innerlijk en uiterlijk, één klank vindt met een hogere sfeer en gelijktijdig een zekere aanvaarding in u draagt, dan wordt dit u gegeven en dat noemt u dan de invloed van engelen, dat noemt u gaven Gods, dat noemt u de lichtende geest. Op het ogenblik dat u echter een bepaalde haat of een verwijt hebt tegen die geest, op het ogenblik dat u niet bereid bent die geest te aanvaarden, maar die geest zoudt willen dwingen b.v. dan ontstaat er een spanning tussen u en precies diezelfde geest desnoods. Die geest kan deze spanning niet aanvaarden, zij moet evenwichtig zijn, haar actie is voor u demonisch, is vernietigend.

U bent het zelf die bepaalt wat licht en duister is. Uzelf bent het, die uiteindelijk kunt bepalen wat voor de geest mogelijk is en wat niet. Nu besef ik heel wel, dat een mens in de stof niet altijd overzien kan wat hij t.o.v. die geest betekent, wat hij t.o.v. die geest opwekt en oproept, maar er zijn algemene regels die u misschien daarbij kunnen helpen.

Wanneer u iets niet zelf kunt overwinnen, een geestelijk probleem, een stoffelijk probleem, kortom alles, mistoestanden, ziekte, enz. dan moet u eens uitgaan van dit idee: Wanneer ik met mijn eigen streven en wil niet verder kan, begin ik met deze toestand te aanvaarden. Ik vraag natuurlijk wel om hulp, maar ik vraag niet om hulp in een bepaalde zin. Ik zeg alleen: "Zover kan ik het zelf nog redden, helpen jullie me met de rest, of God helpt u mij met de rest." Daardoor zult u in de eerste plaats voor uzelf natuurlijk rustig zijn, dus wanneer er kracht is, kunt u ze gemakkelijker ondergaan en aanvaarden. In de tweede plaats en dat zou ik toch helemaal niet uitvlakken, zult u op die manier steeds positief zijn.

Dat klinkt nu gek, je bent eigenlijk neutraal, zou je haast zeggen, nee, je bent positief, want de cosmische kracht scheidt evenwicht. Die drang tot evenwicht en cosmische harmonie ligt in alle sferen en werelden evenzeer vast als in de uwe. Door deze aanvaarding plus "zover kan ik zelf gaan," help me, ik

bepaal niet hoe, maar "help me" maak ik het mogelijk een eventuele disharmonie, die bij mij bestaat, te corrigeren vanuit een hogere wereld, zonder dat die hogere wereld daarvoor een zeer speciale verandering in zich zou moeten bewerkstelligen. Dat doet ze niet. Ze verandert zichzelf niet.

Ik zou het zo willen zeggen: Op het ogenblik dat u met uw streven, uw wensen, uw afdwingen van iets uit de geest dus, uw eigen zienswijze wilt opleggen aan die geest of aan een andere wereld of sfeer, zult u altijd, zelfs wanneer dit verlangen vervuld wordt, toch spanningen opwekken tussen u en die sfeer, die op een of andere manier gecompenseerd moeten worden en een deel van die compensatie zult u zelf moeten betalen. Niets is kosteloos dat wordt afdwongen, maar alles wat wordt aanvaard, is kosteloos. Laat ik het zo zeggen, dan begrijpt u het misschien. De harmonie is een hoofdeigenschap van de cosmos. Elke aanvaarding daarvan betekent giften en deze zijn volkomen gratis voor niets, want ze vloeien uit de geaardheid van de cosmos en dus ook uw wezen voort. Het is Gods wil, daar heb je verder niets mee te maken. Er komen ook geen gevolgen uit voort, dat is. Zodra je op een bepaalde manier echter je eigen wil gaat inschakelen, dan is deze volledig in overeenstemming met de goddelijke wil, de goddelijke harmonie. Als resultaat zul je de prijs moeten betalen door de verstoring van harmonie, die je veroorzaakt op te heffen in je beleven en je ervaren.

Daarom zou ik willen zeggen, vrienden, en dat is dan tevens het einde dus: Hoe u ook leeft en waar u ook leeft, vertrouw op uw God, natuurlijk, maar aanvaard Gods wil. Zeg nooit hoe God of de geest of een ander je moet helpen, vraag alleen maar dat je hulp gegeven wordt, omdat je onevenwichtig bent, dan krijg je je evenwicht terug.

Zeg nooit, dat je op een of andere manier zelf de zaken in handen zult nemen waar je eigen vermogens niet toereikend zijn. Doe wat je kunt zo goed als je kunt zelf, waar je kunt. Waar je te kort schiet vraag hogere kracht je te helpen en zeg niet hoe. Wees op deze wijze innerlijk zo harmonisch mogelijk, breng in de wereld zelf een zo groot mogelijke vrede en overeenstemming tot stand en put uit de grote harmonie, waardoor je je bewuster wordt, beter jezelf en je verhouding ik-God leert kennen, maar meteen ook die verhouding tot uitdrukking kunt brengen ongeacht de wereld waarin je toevallig zoudt mogen vertoeven of de omstandigheden waarin je toevallig zoudt verkeren.

Nou, ja, misschien vindt u mij geen mooie of plechtige spreker, maar ik zou zeggen, het is duidelijk en dat is de hoofdzaak. Ja, het is niet alleen praktisch, het is ook moeilijk. Het is heel moeilijk om niet tegen God te zeggen: God ik heb Uw hulp nodig en als U nu toch bezig bent, breng me eventjes een paar honderd gulden, een beetje extra gezondheid of een beetje gezelschap mee. Toch moet je leren dat laatste er af te laten. Zie het logisch, zie het nuchter, begrijp dat de wetten van evenwicht, oorzaak en gevolg niet alleen gelden voor u en uw wereld, maar uw eigen verhouding met de cosmos en de verhouding en houding van de cosmos tegenover u bepalen.

Als u dat begrijpt, bent u al een hele stap verder. Nu ga ik het woord overgeven aan de tweede spreker. Ik zou zeggen: vraag maar of hij het niet te lang maakt, het is zonnig buiten en als de lente zover is gekomen, dan gaat de mens ook harmonie zoeken. Dan heeft hij n.l. genoeg gehad van het gezellige duister van de winter dat hij gauw naar buiten gaat om weer een beetje licht te absorberen. Vrienden, een prettige dag verder.

: - :

Goedenmorgen, vrienden.

Het is al enige tijd geleden dat ik mij tot u heb mogen richten. Voor mij is natuurlijk deze wetmatigheid, die vanmorgen met u besproken is, wel heel erg belangrijk, maar belangrijker is voor mij nog altijd het begrip van de wisselwerking die ook bestaat in de mens zelve. In de natuur worden alle wetten op elk vlak gelijksoortig geuit, ook wanneer hun werkingen in onze ogen misschien verschillend zijn. Wanneer u denkt aan deze groot cosmische wetten en u reali-

seert uzelve hoe deze grote werkingen in uw **eigen leven tot uiting komen**, dan moet u wel beseffen dat genau dezelfde invloed en wet ook werkt in alle eigen delen van uw persoonlijkheid. Wanneer dus u lichamelijk een disharmonie schept of een disharmonie tussen verstand b.v. en lichaam, wanneer u een disharmonie tot stand brengt of een overmatige eis van de geest aan de stof of de stof aan de geest van geestelijke voertuigen onder een ander, dan komt u garantiert tot eenzelfde keten van oorzaak en gevolg. Deze is beperkter, zij loopt sneller. De accumulatie van spanningen b.v. vraagt niet 10, 20, 30 jaren, zij vraagt vielleicht 2, 4 of 5 dagen. Maar zij is precies dezelfde. In jezelf een grote harmonie te scheppen, in jezelf een voortdurende evenwichtigheid tot stand te brengen, is m.i. voor een Mensch uitermate belangrijk.

U kunt daarbij rekenen met het volgende: 1e: Het lichaam heeft de neiging zichzelf te corrigeren. Wanneer de lichaam b.v. met smart, met ongenoegen, met traagheid van Reaktion, u kenbaar maakt dat een bepaald deel daarvan niet in orde is, zo kunt u dit alles stimuleren door eenvoudig de toestand te aanvaarden, maar mentale rust, mentale kracht te geven aan de totale lichaam.

Wanneer u bemerkt dat heel uw Gedankenwereld in wanorde komt, dat zij zich niet meer laat groeperen, dat de redelijkheid, de systematiek weg is uit uw denken, dan is het duidelijk dat dit denken zelve niet in staat is, het moet zichzelf hergroeperen. Dit hergroeperen vraagt een weg laten vallen van de stimulans, ja de stimulus die u dus geeft met een bepaalde probleem of zo. Zet u zelf stil en laat de gedachten zelf ruhig gaan. Dan kan de geest ingrijpen, de geest kan heroriënterend werken. Zij kan bepaalde problemen een ander licht geven, waardoor de gehele Gedankenwereld, de hele totale Welt weer een Gleis-masz krijgt, ebenbürtig weer is aan de geestelijke toestand.

Altijd wanneer u ook maar irgandwie een probleem hebt wat voortkomt uit onrust van denken, verstoordheid van denken, van geestelijke onrust, van onbegrip en Spanningen, van lichamelijke kwalen, dan moet u niet proberen om daar zelf ineens wat een te gaan doen, u kunt dat nicht, dat is unmöglich. Maar wat we wel kunnen, begrijp dat wanneer het lichaam protesteert de hogere vlak, de Gedankenwereld ingrijpen kan en egaliseren, dat zij zeer veel ten goede richten kan. Wanneer de Gedanken niet in Ordnung zijn, dan moet dat komen vanuit de levensgeest van de geestelijke wereld zelf. En wanneer die ook nog niet in Ordnung is, is altijd een hogere voertuig die de evenwicht geven kan.

Overall waar beneden, dus in een lager vlak, een ledig ontstaat, daar zal de hogere kracht dit ledig opvullen tot een congruentie tussen lagere en hogere wereld en daarmee ook harmonie volkomen mogelijk is.

Als u dit begrijpt, zo kunt u in uzelve precies de juiste evenwicht vinden. U kunt uw lichamelijke kwalen en Beschwerden, maar ook uw mentale, onoplosbare vragen heel eenvoudig door het uitschakelen van een bewust voeren en het inschakelen van de daarboven liggende wereld in uzelf, volledig compenseren. Dan kunt u praktisch alle dingen herstellen, alles in Ordnung maken, wat er ook maar fout is.

Dan wil ik nog wijzen op de vragen die het lichaam stelt. De Korpus heeft eigenaardigheden, eigenschappen, waardoor het vraagt van de wereld van beleving b.v. het vraagt Nahrung, voedsel, het vraagt bepaalde impulsen. Wanneer een lichaam daarom vraagt is dat een Notwendigkeit. Of wanneer u dus nu vanuit een hoger vlak niet kunt compenseren, b.v. uw lichaam vraagt iets, dat is redelijk niet aanvaardbaar, dan zult u de rede plus het lichaam moeten verwijzen naar een hogere invloed. Dan wordt in de rede de oplossing kenbaar, uit de rede komt dan weer de lichamelijke activiteit en de compensatie.

Het is voor een Mensch niet zo zwaar om helemaal evenwichtig te leven wie man denkt en jedermann, iedereen, zonder uitzondering, is in staat evenwichtig te leven, voor zich de juiste levensbaan te vinden, indien hij maar begrijpt: Ik moet altijd weer wanneer er ergens iets niet in orde is, in mijzelf het hogere vlak de leiding laten nemen en zijn meerdere vlakken in mij, onder zich het niet eens, dan is het gut om daar eenvoudig te zeggen: geen van beiden kummern sich daarom, een hogere vlak grijpt in. Zo compenseert het goddelijke in de Mensch over alle trappen van de voertuigen, van de sferen steeds tot in de stof toe, elk Übel, elk kwaad, elke onevenwichtigheid en maakt een harmonie mogelijk.

En zo moet men goed begrijpen, dat deze harmonie alleen van bovenuit mogelijk is, elk vlak werkt voor zich zo goed het kan. Slechts als deze vlak voor zich niet verder gaan kan, roept het ook in zich de hogere kracht. Alles wat mijn lieve vriend hier zoëven gezegd hat is gut, is redelijk, is aanvaardbaar. Ik ben van aanzien dat deze regelen die hij geeft alleen volkomen bruikbaar zijn, als wij de zeer belangrijke mogelijkheid van innerlijk juist leven niet over de hoofd zien.

Men moet in zich weten waar vermogen van één vlak ophoudt, zich beroepend op de daarop volgende hogere u.s.w. Dan kan men deze spanningen van geest en stof eenvoudig wegnemen en kan altijd ook de geest van buitenuit compenserend werken. Dan kan men elke haat, elk verzet tegen de cosmos uitwissen en daarmee ook weer uit die harmonie zijn persoonlijk leven opvoeren.

Zo, mijne vrienden, is mijn kleine en ja, ik zou zeggen onbelangrijke bijdrage eigenlijk terug te brengen tot één enkele Satz: "Alles wat buiten is, is binnen, alles wat buiten geldt, geldt binnen. Al wat ik van binnen uit kan doen, bevordert mijn contact met buiten." Ja, dat istes dann, dat is dan alles. Ik zal niet viel weiter praten want anders dan ga ik beginnen aan de natuurwetenschappen en dat is op het ogenblik niet goed aangebracht. Vrienden, ik wens u een werkelijk heerlijke zondag.

: - :

Goedenmorgen, vrienden.

Aan mij dan vandaag de taak om de bijeenkomst voor u te sluiten. Ik mag daarbij misschien nog even wijzen op het feit dat onze vriend, mijn voorganger, sommigen uwer misschien nog bekend als Johann Elsmeyer, dus na zeer lange tijd van andere, vaak meer wetenschappelijke arbeid, weer eens is teruggekeerd tot ons en dat u daardoor dus eventuele kleine fouten in beheersing, die voorgekomen zouden kunnen zijn, maar over het hoofd moet zien. Wat betreft dit laatste deel van onze bijeenkomst, zo is het u bekend dat u dit zelf een titel mag geven. Welk woord kiest u vandaag uit om zo te bespreken?

Leven. Wat kan, mijne vrienden, leven zijn? Leven is in feite beloven, een voortdurende uitwisseling van invloeden en feiten, van indrukken, een voortdurend ingrijpen in de wereld, een voortdurend ook vanuit de wereld beïnvloed worden. Leven is iets anders als alleen maar bestaan of zijn. Leven is een proces waardoor je innerlijk steeds meer begrip krijgt, steeds meer scheppingskracht, waardoor je in jezelf een steeds duidelijker en meer omvattend beeld van het Al verwerft, terwijl je gelijktijdig door je eigen wezen en leven in die wereld ook steeds nieuwe waarden tot uiting brengt.

Men zou kunnen zeggen dat het leven, zoals de mens dat kent, in feite **niets anders is dan een je** bewegen door Gods schepping op een zodanige wijze dat jij zelve en ook anderen zich steeds meer van het wezen dier schepping bewust worden. Leven is altijd verknoopt met een begrip van tijd. Zijn is mogelijk zonder dat er tijd of ruimte is. Zijn houdt alleen een bewustwezen, een bewustzijn in, maar, en let wel, mijne vrienden, leven vraagt meer dan dit alleen. Leven vraagt een voortdurende uitwisseling a.h.w. met de wereld. Het vraagt een opeenvolging van gebeurtenissen. Het vraagt een opeenvolging ook zeker van geven en ontvangen in elke zin des woords. Daarom kunnen wij het best het woord leven definiëren als een gebruiken en ondergaan van de veelheid der mogelijkheden door de Schepper in Zijn werk neergolgd, om al wat binnen die schepping onbewust bestaat tot een bewustzijn van Zijn wezen en het totaal der schepping te brengen.

Zo heb ik u geprobeerd het leven te definiëren, u een inzicht te geven in alles wat dat leven impliceert en inhoudt. Kort, maar daarom, naar ik meen, niet minder duidelijk. Waar het onze gewoonte is om ook op een meer dichterlijke wijze een bijeenkomst als deze te besluiten, althans meer poëtisch, zou ik dan "leven" nog in de volgende regelen willen bezingen.

Lijden en strijden, sterven en dood, nood, al tesaam zijn mij gegeven,
want zo ik slechts hierin mag bestaan
nog ben ik dankbaar dat ik mag leven.
Tijden, eeuwen, mensen, wereld, sferen trekken mij weer steeds voorbij
een lange rij van stil gebeuren
en soms mij verscheuren van tegenstrijdigheden.
Soms een heden dat zich uitbreidt als een paradijs,
een eeuwige wijs mij als wiegeliëd voorgezongen tot de tongen van de
eeuwigheid zwijgen
en ik opnieuw moet stijgen naar een wereld vol van strijd.
Hoe ik leef, ik lijd, of mij vermeid,
het is goed te zijn en te ervaren, het is wonderschoon te leven.
God geeft me een wereld, God geeft me een sfeer,
God geeft me het leven, ik vraag niet
want uit alle leven uit alle ervaren, uit wisseling van tijd en van
wereld en dagen,
klinkt er een antwoord op alle vragen in mij.
Ik vraag mij af: Ben ik? En het leven geeft mij antwoord.
Ik vraag mij af: Wat ben ik dan? En in een stil accoord van gebeuren
wordt het ik mij voorgetekend,
wordt mijn wezen en mijn waarde mij berekend door het leven.
Ik vraag mij af wat is het doel van het bestaan?
En ziet, de baan die ik heb afgelegd,
recht en onrecht door mijzelve en door anderen wel begaan in het ver-
leden en het heden,
tekenen af de zin van het bestaan
en geven reden voor mijn leven.
Leven gaat voort en wordt tot bewustzijn.
Bewustzijn wordt licht en licht wordt tot kracht
en kracht wordt tot God geopenbaard in Zijn grootheid
door de gaven van het leven in mij reeds voortgebracht.
Zo God, wat U de wereld en wat U aan mij,
wat U de schepping ook wilt geven,
geen gave is grootser en kostbaarder
dan de vrijheid om te leven.
Zo God, wat er gebeurt en geschiedt,
ik aanvaard het misschien zo alles wel niet,
maar één ding, één ding kunt U zeker wel weten:
ik begrijp, heel mijn leven en streven en werken zal zijn gericht
op de moed om te leven en in het leven te voltooien de plicht,
die Gij mij tot bewustzijn in mij hebt gegeven.

Waarmee ik mijn geloofsbelijdenis, vrienden, over het leven geloof ik
voldoende heb uitgedrukt. Leef, wees niet bang te leven. Leef zo goed, zo har-
monisch als je kunt, maar bovenal leef, leef zelf en laat je niet leven. Leven
is bewustzijn, bewustzijn baart licht, licht is kracht. Uit kracht wordt Gods
beeld in je geboren.

Leven betekent de weg tot voltooiing en ik zou zeggen, vrienden, ga de-
ze allen, als het even kan in vrede, maar in ieder geval ga en leef. Leef ge-
lukkig, zo ge kunt, want God is licht en zo ge het geluk niet kunt vinden,
aanvaardt toch het leven en ga verder, wetend dat het licht zal baren.

Wat mij betreft heb ik nu verder niets te zeggen als: Ik hoop dat het
licht van een lente die er eigenlijk nog niet is, u op deze dag wat meer
licht op uw pad mag geven en wat meer moed in het leven. Goedenmiddag.

: - :